

Stefan Głowacz

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

Стефан Гловач. Посмертное воспоминание

Stefan Głowacz. Obituary Notice

20 kwietnia 1968 r. zakończył życie mgr inż. Stefan Głowacz długoletni i zasłużony pracownik lasów państwowych.

Urodził się 19 maja 1893 r. w Łokaczach (ZSRR). W 1913 r. ukończył w Warszawie szkołę średnią im. M. Rychłowskiego. W następnym roku został wcielony do armii carskiej i brał udział w I wojnie światowej do października 1917 r. W czerwcu 1918 r. wraca do kraju i zapisuje się na Wydział Leśny SGGW, który kończy w 1923 r.

Pracę zawodową rozpoczął w charakterze praktykanta, następnie leśniczego i nadleśniczego w nadl. Zambrów, Nowogród i Grajewo w Dyrekcji Lasów Państwowych w Siedlcach, gdzie pracuje do wybuchu II wojny światowej.

W czasie okupacji jest najpierw leśniczym w Pilawie, a następnie w latach 1942 — 1944 nadleśniczym w nadl. Jabłonna — Nieporęt. Bierze udział w Powstaniu Warszawskim, w którym traci syna. Po ucieczce z obozu niemieckiego, w którym znalazł się po kapitulacji Powstania zgłasza się do nadl. Skierniewice, gdzie pełni obowiązki adiunkta. Żywo i ofiarnie zajmuje się rodzinami wysiedlonymi z Warszawy, przebywającymi w tym czasie na terenie nadl. Skierniewice. Jego zasługi, w tym czasie, są olbrzymie. Stara się wszelkimi sposobami ulżyć doli tych nieszczęśliwych Polaków, którzy przeszli przez obóz w Pruszkowie i zostali wyrzuceni przez hitlerowców z różnych stron tzw. Generalnej Guberni. Jednocześnie nie dbając o własne bezpieczeństwo z całym oddaniem pracuje w konspiracji.

Po wyzwoleniu od 1 lutego 1945 r. do 1 kwietnia 1945 r. jest inspektorem obwodowym w Dyrekcji Lasów Państwowych w Siedlcach, służąc swoim głębokim doświadczeniem i wiedzą dobru lasów podwarszaw-

skich. Następnie przechodzi do pracy w oddziale leśnictwa Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Warszawie na stanowisku starszego inspektora, gdzie pracuje do 31 grudnia 1961 r., tj. do czasu przejścia na emeryturę.

Od 1952 r. był rzeczoznawcą do spraw leśnictwa w Prezydium WRN w Warszawie.

Znajdował zawsze czas na pracę społeczno-polityczną. W roku Mickiewiczowskim (1955) za wyniki osiągnięte w zorganizowaniu konkursu czytelniczego związków zawodowych i Związku Młodzieży Polskiej otrzymuje dyplom uznania. W uznaniu zasług za całokształt pracy otrzymał medal X-lecia PRL oraz Złoty Krzyż Zasługi.

Życie jego było niezwykle bogate, a żywiołem — bezpośrednie działanie. Był on człowiekiem szczerym, prostym i przyjacielskim. Z kamiennym spokojem rozstrzygał wszelkie zagadnienia nawet w najbardziej skomplikowanych okolicznościach życia, czym imponował swemu otoczeniu.

Odszedł człowiek, o którym pamięć długo pozostanie żywa w szeregach leśników.

Czesław Meresiński